

Nespí a nedříme ten, jenž chrání svůj lid: Hospodin je tvůj ochránce a je ti stínem po pravici, takže tě nestihne nic zlého ve dne ani v noci. Kéž vám tato slova starého žalmu přinášejí milost a pokoj ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Amen.

Pane, celé generace nacházely díky tobě životní sílu a z tvého odpuštění čerpaly životní pokoj a smíření. Náš svět často prožíval těžké chvíle (a prožívá je pořád), ale tvé slovo bojovníky i rezignované lidi vede do zápasu o spravedlnost a rozhádané lidi dokáže (někdy) smířit a smutné potěšit.

Díky za to všechno. A prosíme: pomoz, abychom nebyli hlouší k tomu, co pro nás máš. Tenhle svět má za sebou i před sebou hodně bolestí a my na nich taky někdy neseme vinu. Odpuť, prosíme, a pomoz, abychom nehledali tmu, ale slunce spravedlnosti, a abychom nevzdávali naději, kterou jsi nám dal. Amen.

Gn 27 (vybrané verše z příběhu, jak Izák předával požehnání):

„Dej ti Bůh z rosy nebes a ze žírnosti země, i hojnost obilí a moštu. Ať ti slouží lidská pokolení, ať se ti klanějí národy. Budeš panovat nad svými bratry a synové tvé matky se ti budou klanět. Kdo prokleje tebe, bude proklet, kdo žehnat bude tobě, sám bude požehán.“

Když Izák udělil Jákobovi požehnání a sotvaže Jákob od svého otce odešel, přišel jeho bratr Ezau z lovu. ... Řekl: „Právem dostal jméno Jákob (to je Úskočný). Už dvakrát se mnou jednal úskočně. Připravil mě o mé prvorozenství a nyní i o požehnání.“ A otázal se: „Pro mne už požehnání nemáš?“ ... Požehnej také mně, otče!“ A Ezau zaúpěl a rozplakal se. Jeho otec Izák tedy odpověděl: „Tvé sídliště bude bez žírnosti země, bez rosy shůry, rosy nebeské. Bude tě živit meč, avšak svému bratru budeš sloužit. Jen když se budeš toulat bez domova, setřeseš jeho jho ze své šíje.“ I zanevřel Ezau na Jákoba pro požehnání, jímž mu jeho otec požehnal. A řekl sám k sobě: „Mému otci se blíží dny truchlení; zabijí svého bratra Jákoba.“

Bible je velká knihovna plná knih a její první část začíná pěti svazky, které se tradičně pojí se jménem Mojžíšovým a přezdívá se jim Zákon – tedy něco k dodržování, aby se nám život úplně nerozpadl. Kdo se do toho začte, brzy narazí na jmenné seznamy, které málokoho baví, a na staré předpisy, které vypadají jak z jiného světa (však už jsou pár tisíc let staré). Je to trochu nudné a málo srozumitelné čtení, důležité však je, proč byl tenhle Zákon vůbec sepsán: má to být zábradlí, které lidský život chrání, aby se neproměnil v jeden velký malér – protože za tímhle zábradlím už to jde z kopce a buď se tam posluhuje někomu, kdo za to nestojí, anebo člověk naletí svým vlastním iluzím a pověrám.

Každá generace si to zábradlí poškodila či vyspravila podle svého, některá ho zkoušela rovnou odvézt do šrotu a jiná ho naopak ctíla víc než Boží lásku a velmi dbala na jeho nátěry a ozdoby. Bylo to v dějinách všelijak, ale smysl toho zábradlí je stále týž: abychom důvěřovali jednomu jedinému Bohu, tomu, který nám dopřává to nejlepší, co člověk může vůbec zažít – svobodu, životní pokoj, radost. Stručně se to shrnuje do slova *požehnání*.

V dávných dobách to slovo znamenalo, že předám, co jsem sám dostal: majetek, ale také tradici a vlastně i svou životní sílu a moc, kolik jí ještě mám – je čas, abys to převzal ty. V Bibli je scéna, kdy takto předává synovi “štafetu” stárnoucí Izák. Co při požehnání vysloví, nelze vzít zpět. Slovo má totiž netušenou sílu, zvláště je-li jeho garantem Bůh...

Izák Jákobovi slibuje dobrou úrodu, rosu z nebe, převahu nad jinými... Jak by to ten starý pán asi mohl zařídít, aby to tak skutečně bylo? Rozdává z cizího (rozumí se z Božího) a sám k tomu přidá, co je v jeho moci – asi jako my, když někomu přejeme třeba zdraví. A když přejeme Boží požehnání, jako bychom řekli: přeju vám, co může dát jen Bůh, a rád k tomu přidám to dobré, které je v mé moci.

Izák tenkrát nepředal Jákobovi jen pole a stáda, ale i tradici víry, která praví, že nás Bůh vede (anebo i nese) životem. Předal mu to zmíněné

zabradlí: asi si ho přetřeš po svém, hochu, jinak než já, ale nevoz ho do šrotu, bez něj to jde s člověkem z kopce.

Jákob na to taky jednou přijde, ale to chce čas a vlastní zkušenost a tu mu předat nemůžete, protože je nepřenosná. Teď je zrovna na šikmé ploše, kam ho mimochodem vypravila jeho vlastní matka, aby přijal požehnání v rámci podvodu, na nějž má doplatit jeho bratr. Bratr to brzy zjistí a bude se chtít domoci ztraceného požehnání tak, že Jákoeba bezodkladně pošle na hřbitov. A tak požehnaný Jákob utíká a s sebou si odnáší jen tu štafetu víry. Pole a stáda tu bude muset nechat: sice jsou k životu nezbytné, ale život na nich nestojí. I Boží doprovod je pro člověka nezbytný. A na něm naopak život stojí. I Jákob na to přijde, ale chce to čas. A tu zkušenost.

V jedné z novějších knih z biblické knihovny se povídá o tom, kdo z lidí je vlastně šťastný. Šťastní jsou třeba ti, kdo touží po spravedlnosti. Kdo mezi lidmi působí pokoj a zachovali si čisté srdce. I když pláčou. Jsou šťastní, protože je před nimi Boží zaslíbení. Boží požehnání.

Izákovic sousedi by na události v téhle rodině možná hleděli spatra a měli by co vyprávět. Jenže názor Izákovic sousedů není až tak důležitý. Zajímavější je, jak člověku mluví do života Bůh. Někdy naše životní příběhy žalostně vykolejí, ale pořád máme šanci k návratu. Měníme se nejen léty a okolnostmi, ale i požehnáním Božím, které prožíváme. Požehnání není jednorázová výplata štěstí, nýbrž je to celoživotní Boží doprovod směrem k zaslíbení. Zvenčí to nebývá hned patrné. Když někdo hladoví po spravedlnosti nebo pláče, asi by ho lidi neoznačili za požehnaného. A přece je, protože pro něj platí Boží zaslíbení.

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě! Tak si to předkové říkali: to aby nezapomněli, že je s námi ten jediný Bůh, který je schopen dovést lidi k opravdické svobodě. Ať vám žehná a chrání vás – což doopravdy dělá, tak kéž vám dojde, že se na něj můžete v důvěře spolehnout. Požehnání je ujištění, že je Bůh nablízku a že nás nezahrnuje hněvem. Není to

žádná jednorázová výplata štěstí, ani dividendy z toho, co jsme vložili do víry: je to laskavý Boží doprovod na naší životní cestě. Upomínka, abychom neposluhovali žádným pánbíčkům ani svým vlastním iluzím, ambicím či mindrákům- A nabídka, abychom se v důvěře spolehli na předivnou Boží moc, která nás obestírá.

Pane,
ty víš, že bychom rádi, kdyby na světě bylo líp: míň hladu, míň nemocí, žádné války, žádné epidemie a katastrofy. Jenže jsou a my si s nimi moc nevíme rady.

A tak tě prosíme za všechny, kdo kvůli tomu trpí. Aby se jim dostalo pomoci a pokud můžeme, abychom pomáhali i my.

Mnoho lidí má tím zlem zamotanou hlavu a tobě zazlívá, žeš to dopustil, a utíkají od tebe. Není nám to milé, ale rozumíme jim (však máme kolikrát zamotanou hlavu taky). A tak tě prosíme: nezanevři na ty, kdo zanevřeli na tebe (vždyť nevědí, co činí). Buď jim nablízku a pomoz, ať jsme jim nablízku i my.

Hodně lidí si požehnání představuje úplně jinak, než nabízíš. Šli by za tou svou představou kraj světa a myslíme si, že najdou zklamání (i když jistě to nevíme). Rozpomeň se na ně, jestli to tak bude, a rozpomeň se na všechny, komu na nich záleží: vždyť ty jsi nadějí našeho světa, kde jinde bychom hledali?

A tak tě společně prosíme a připojujeme se ke slovům, která Ježíš učil své žáky: Otče náš...

Ať vám Hospodin žehná a chrání vás.

Ať na vás Hospodin pohlíží přívětivě a zahrne vás milostí.

Kéž na vás Hospodin shlíží laskavě a obdaruje vás životním pokojem.

Přejeme si, co není v našich silách, však jsou tato slova požehnání samé „ať“ a „kéž“. Leč vězte, že ono tak opravdu je, a tahle naše lidská „ať“ a „kéž“, která nejsou v naší moci, Bůh naplňuje.

Hospodin vám žehná a chrání vás.

Pohlíží na vás přívětivě a zahrnuje vás milostí.

Shlíží na vás laskavě a obdarovává vás životním pokojem. Amen.